

er kommet ved andenbehandlingen som lovet af finansministeren i hans foreløbige svar. Jeg kan se på boligministeren, at han ser utrolig trist ud; det kan jeg sandelig godt forstå, når boligministeren måtte betale regningen for branden i Proviantgården og de dårlige råd, Kammeradvokaten gav Boligministeriet og den daværende boligminister.

Men jeg siger til Folketinget: Det sidste ord er ikke sagt i denne sag, og de, der siger nej til forslaget i dag, vil komme til at stemme ja til det samme princip i løbet af ganske, ganske kort tid; vær overbevist om det!

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 20 (SF, FP og EL) stemte for, 95 (S, V, KF, RV og CD) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 28:

Forslag til folketingsbeslutning om sikring af indflydelse for modtagere efter bistandslovens § 58 af hjælpemidler af personlig art.

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.

(Fremsat 17/11 94. Første behandling 2/12 94. Betænkning 24/5 95).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kirsten Jacobsen (FP):

Her har vi endnu et eksempel på, at alle erkender, at et problem eksisterer, alle siger i flotte ord, at det vil man også gøre noget ved. Der er ikke grænser for de løfter, der blev sendt ud i landet til brugere af de her hjælpemidler af personlig art, og som har måttet finde sig i at få påduttet en eller anden leverandør, som ikke er i stand til at opfylde de formål og de berettigede krav, som de måtte have.

Når vi så kommer frem til snoren og Fremskridtspartiet endda siger, jamen det handler ikke om at få et forslag vedtaget i salen, det handler om at gøre noget for de pågældende mennesker, så de kan få de hjælpemidler, de rent faktisk har brug for, og kan vi ikke skrive en beretning? – så siger man: Jo, det kan man godt. Og lige gyldigt hvad man så ellers finder ud af at foreslå, nej, så er der ikke den nødvendige vilje til stede.

Vi har i udvalget fået tonsvis af dokumentation for, at det her problem er et latent problem, og jeg synes ikke, det er klædeligt for Folketinget, når vi alle sammen erkender, at problemet er der, når vi alle sammen siger, at vi vil gøre noget ved det, da at undlade at gøre det, når man oven i købet kunne gøre det på en måde, så det havde været omkostningsfrit både for staten og for kommunerne. Det havde været udgiftsneutral – det var den midlertidige ordning – og vi erkendte oven i købet, at vi ikke kan nå at lave en permanent ordning. Vi sagde: Lad os lave en midlertidig ordning, lad os sige til de pågældende brugere af de her hjælpemidler: Indtil socialministeren har haft rimelig tid til at undersøge sit materiale fra udvalgsarbejdet, er det eneste, vi kan tilbyde jer, i og for sig det beløb, som den pågældende leverandør ville kunne få fra kommunen i den aftale, han har med kommunen. Det var man heller ikke indstillet på.

Så det, man kan konstatere, er, at velviljen, den politiske velvilje, bare ikke er til stede. Og det er ikke engang et lovforslag, som skulle til, det er ikke andet end en ændring i en bekendtgørelse.

Jeg ved godt, at socialministeren har sagt, at socialministeren mener, at det er en lovændring, der skal til, men det får jo kun mig til at stille socialministeren det spørgsmål: Hvordan i alverden er man så kommet af med alle de tidligere punkter, der var omfattet af reglen om personlige hjælpemidler? Hvor mange gange er det sket ved lovændring, og hvor mange gange er det sketovre i ministeriet? Det spørgsmål tror jeg ministeren gerne vil være fri for at svare på. Hvis man kan tage noget ud uden lovændring, så kan man sikkert også sætte noget ind, som oprindeligt var hensigten med forslaget.

Men der er utrolig mange mennesker, som har måttet belaste Statens Øjenklinik f.eks. og påføre staten øgede udgifter, fordi man simpelt hen ikke er i stand til at bruge de hjælpemidler, som de pågældende leverandører har udstyret